

Každé ocenenie je istým zadostučinením za to, čo človek robí. S úspechmi na športovom poli prichádzali aj ocenenia. Veľmi si vážim umiestnenie v TOP desiatke Športovcov roka 1993, keď som sa ocitla medzi veľkými športovými esami Slovenska. Osobným ocenením a splnením veľkého detského sna bola moja účasť na OH v Atlante 1996. Ako dieťa som rada pozerala OH v televízii a snívala o tom, ako raz byť ich súčasťou. Skladanie olympijského sľubu za športovcov, pevnými nohami stáť v olympijskej dedine a na štarte olympijských pretekov ešte aj dnes vyvoláva vo mne silné emócie.

FON: Kto Vás doviedol k športu?

V prvom rade to boli rodičia. Som im veľmi vďačná za to, ako ma „vláčili“, isto niekedy aj proti mojej vôli, po kúpaliskách na rodinnej dovolenke, po lyžiarskych svahoch cez víkendy a dokonca aj na hokejové zápasy. Vzťah k športu sa vyvíjal prirodzene. Často som bola nalepená na televízor počas rôznych športových prenosov, majstrovstiev sveta a najmä počas olympijských hier. Vďaka rodičom bol v mojom srdci položený veľký základný kameň športu.

FON: Čoho všetkého ste sa museli vzdať, ak ste chceli byť profesionálnym športovcom. A naopak, čo vám to dalo, za čo budete vďačná do konca života?

Keď sa človek rozhodne pre dráhu vrcholového športovca, ide do toho s vedomím, že mnohé iné bežné radosti života idú bokom, nakoľko čas venovaný zdokonaľovaním sa v danom športe už nemôže byť využitý inak. Neberiem svoje rozhodnutie tak, že mi šport niečo vzal. Naopak. Moje rozhodnutie mi prinieslo obrovské benefity.

V prvom rade ma šport naučil veľkej pokore. Naučila som sa čas racionálne využiť. Každý deň bol naplánovaný tak, aby som z neho nestratila ani jednu minútu nazmar. Naučil ma sebadôvere, ale aj sebakritike a sebadisciplíne. Potvrdil mi, že bez práce, nie sú koláče. Vybuďoval vo mne náročnosť voči samej sebe. V cestnej cyklistike sa nedá oklamať okolie, trénera, jedine samého seba. Vyzbrojil ma do života vytrvalosťou a podporil moju cieľavedomosť vo všetkom, čo robím. Naučil ma tešiť sa aj z malých výhier, ale zachovať skromnosť pri tých veľkých. Vďaka športu som precestovala svet, videla iné kultúry a mentality. Pribudli mnohé priateľstvá.

FON: Čo Vás viedlo k tomu, aby ste sa vzdali kariéry aktívnej športovkyne?

Športový život na najvyššej úrovni netrvá večne. Je však dôležité nájsť čas, kedy sa s ním rozlúčiť a prirodzene sa

zaradiť do života. U mňa to boli rôzne aspekty, pre ktoré som sa rozhodla aktívnu kariéru ukončiť. Najťažšie bolo znášať vždy horšie podmienky na prípravu a regeneráciu v porovnaní so svetom. Často sme pri presunoch za pretekmi spali v aute, bez regenerácie, masáže, bez racionálnej stravy. Fyzicky sa to dalo zniesť, ale prinášať kvalitné výsledky už nie. Tlak na výsledky však stúpala od sponzorov, verejnosti aj cyklistických odborníkov. Psychické sily ubúdali, a tak som na území Slovenska s aktívnou kariérou skončila a na rok sa presunula do Francúzska.

FON: Ako ste sa dostali do funkcie učiteľky?

Veľmi ľahko. Počas kariéry som si budovala aj zadné dvierka – vzdelanie v profesii, v ktorej by som využila všetko to, čo ma naučilo obdobie vrcholového športu. Športovec sa nemôže spoliehať iba na svoje úspechy a výsledky. To sú iba okamihy, ktoré ďalším novým dňom miznú v spomienkach. A zo spomienok sa žiť nedá. Takže jedny dvere sa zatvorili, a druhé – do školských tried v úlohe učiteľky, sa otvorili.

FON: Baví Vás práca učiteľky?

Áno, najmä konkrétna práca so študentmi či už v triede, alebo telocvični.